

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7SŽ/4/2016
Identifikačné číslo spisu: 9016010018
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9016010018.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpený Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Miletičova 5/B, 821 08 Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Palisády 36, 811 06 Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí odporcu zo dňa 22. decembra 2015, č. RP/71/2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa 22. decembra 2015, č. RP/71/2015 p o t
v r d z u j e .

Navrhovateľ je p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok v sume 500,- eur v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1.

Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodnutím zo dňa 22. decembra 2015, č. RP/71/2015 vydaným v správnom konaní č.: 873/SKO/2015 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/, postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisoch (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z. alebo zákon o vysielaní a retransmisii) rozhodla tak, že navrhovateľovi ukladá podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods. 2 písm. d/ uvedeného zákona vo výške 165,- eur za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. m/ tohto zákona, tým, že nedoručil Rade

štatistiku o odvysielanom programe televíznej programovej služby JOJ, JOJ PLUS, WAU a Rik vrátane vyhodnotenia podielu nových diel do 15 dní po skončení príslušného kalendárneho mesiaca, a to za mesiac apríl 2015. Súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods. 16 tohto zákona je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

2.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadal náhradu trov konania.

V dôvodoch opravného prostriedku navrhovateľ namietal, že napadnutým rozhodnutím Rada zasiahla do jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu garantované Ústavou SR a Dohovorom, a to konkrétne ustanovenia článku 46 ods. 1. v spojení s článkom 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj článku 6 ods. 1 Dohovoru v spojení s článkom 1 Dohovoru, nakoľko napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľ uviedol, že Rade doručil štatistiku o odvysielanom programe televíznej programovej služby JOJ, JOJ PLUS, WAU a RiK („programové služby“) vrátane vyhodnotenia podielu nových diel riadne a včas a až neskorším preskúmaním obsahu Rada zistila, že tieto nie sú úplné, tak automaticky mala za to, že navrhovateľ Rade nedoručil štatistiku o odvysielanom programe programových služieb vrátane vyhodnotenia podielu nových diel, čím si nespĺnil povinnosť podľa § 16 ods. 3 písm. m/ zákona o vysielaní.

Navrhovateľ s použitím analógie legis, upriamil pozornosť na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky („najvyšší súd“), v ktorej najvyšší súd ustálil, že v prípade, ak zo skutkového stavu veci vyplýva, že vysielateľ dodal vyžiadané záznamy v zákonnej lehote a až následným monitoringom záznamu Radou došlo k zisteniu, že tieto nie sú v požadovanej kvalite alebo že neobsahujú úplný záznam reálne požadovaného vysielania, nie je možné uvažovať o naplnení skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní, poukazom na rozsudok najvyššieho súdu z 24.02.2015 sp.zn. 3SŽ/16/2014, citujúc právny záver najvyššieho súdu.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že zo skutkového stavu je zrejmé, že Rade síce v zákonnej lehote doručil štatistiku o odvysielanom programe programových služieb, ale až monitorovaním sa zistilo, že neobsahoval podiel nových diel. V takomto prípade, mala Rada vyzvať navrhovateľa na doručenie podielu nových diel, nakoľko jej nič nebránilo, s prihliadnutím na ustanovenie § 3 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov („správny poriadok“), postupovať tak, že by svojím rozhodnutím prerušila konanie vo veci možného porušenia ust. § 16 ods. 3 písm. m/ zákona o vysielaní v zmysle ust. § 29 ods. 1 správneho poriadku a navrhovateľa vyzvať v príslušnej lehote na zaslanie „novej“ štatistiky o odvysielanom programe televíznych programových služieb, vrátane vyhodnotenia podielu nových diel, ktoré by boli v požadovanom rozsahu a tým pádom by mohla tak Rada vykonať kontrolu odvysielaného obsahu s právoplatne udelenými licenciami o splnení zákonných kvót pre jednotlivé programy. Navrhovateľ považoval postup Rady za šikanóznym, neprimerane formálnym a vybočujúcim základným zásadám správneho konania a to najmä zásade súčinnosti a zásade zákonnosti.

3.

Odporca k opravnému prostriedku navrhovateľa sa vyjadril tak, že navrhoval napadnuté rozhodnutie ako vecne a právne správne potvrdiť.

V dôvodoch svojho vyjadrenia nesúhlasil s námietkami navrhovateľa uvedenými v jeho opravnom prostriedku. Rada k namietaným odvolacím dôvodom navrhovateľa uviedla, že povinnosť vysielateľa podľa § 16 ods. 3 písm. 1/ zákona č. 308/2000 Z.z. v tomto zmysle nie jej možné skutkovo porovnávať s povinnosťou stanovenou v ustanovení § 16 ods. 3 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z.z.. Poukazom na argumentáciu uvedenú v napadnutom rozhodnutí odporca ďalej uviedol že, navrhovateľ má povinnosť viesť štatistiku o odvysielanom programe televíznej programovej služby obsahujúcu vyhodnotenie podielov programových typov, podielu programov vo verejnom záujme, podielov programov s multimodálnym prístupom, podielu európskej produkcie a podielu programov európskej nezávislej produkcie vrátane vyhodnotenia podielu nových diel a doručiť ju Rade do 15 dní po skončení príslušného kalendárneho mesiaca. Táto povinnosť vyplýva vysielateľovi priamo zo zákona, koná samostatne, nekoná následne, na výzvu Rady, ako je to pri vyžiadaní záznamov vysielania. Odporca poukázal na to, že pri povinnosti podľa ustanovenia § 16 ods. 3 písm. 1/ zákona č. 308/2000 Z.z. je vysielateľ povinný uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; záznam vysielania je vysielateľ povinný poskytnúť Rade do 15 dní od doručenia žiadosti Rady o poskytnutie tohto záznamu vysielania; pri povinnosti podľa ustanovenia § 16 ods. 3 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z.z. je daná pravidelná periodicita predmetnej povinnosti a vysielateľa tak dopredu vedia kedy a aké údaje majú v akej lehote zaslať; preto si zákonom stanovené údaje za obdobie každého kalendárneho mesiaca môžu sumarizovať a vyhodnocovať priebežne. Odporca ďalej uviedol, že skutočnosť, že niektorý zo zákonom požadovaných údajov v štatistike o odvysielanom programe neuvedú, je porušením tohto ustanovenia. Neexistujú objektívne prekážky, aby vysielateľ neuviedol aj údaj o podiele nových diel. Preto prirovnávanie týchto dvoch zákonom stanovených povinností nemá pre toto konanie zásadný význam.

Vo vzťahu k rozsudku NS SR vo veci sp.zn. 3SŽ/16/2014 odporca uviedol, že sa jedná o ojedinelý výklad povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. 1/ zákona č. 308/2000 Z.z., ktorý je v rozpore s predchádzajúcou početnou judikatúrou NS SR, napr. vo veciach sp.zn. 3SŽ/59/2008, 5SŽ/37/2011, 8SŽ/15/2011, 6SŽ/20/2013. Zdôraznil, že čo do obsahu sa jedná o dve odlišné povinnosti a použitie argumentácie v súvislosti s predmetným rozsudkom a povinnosťou stanovenou v § 16 ods. 3 písm. 1/ zákona č. 308/2000 Z.z. na predmetný prípad považuje za účelové.

K argumentácii navrhovateľa, že Rada mala prerušiť správne konanie a požiadať ho o súčinnosť a dodanie chýbajúceho vyhodnotenia štatistiky o podiele nových diel, odporca uviedol, že v čase doručenia štatistiky sa voči vysielateľovi v súvislosti s predmetnou štatistikou nevedelo žiadne správne konanie, z ktorého dôvodu nebolo možné prerušiť správne konanie, keďže v tom čase neprebiehalo. Poukazom na to, že proces monitorovania zaberá určitý čas, preto Rada nemôže okamžite vedieť, či sú doručené štatistiky v súlade so zákonom požadovanými údajmi, odporca uviedol, že správne konanie začalo až vtedy, keď sa Rada dozvedela o možnom porušení povinnosti podľa ustanovenia § 16 ods. 3 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z.z. a po jeho začatí Rada postupovala v súlade s § 3 ods. 2 správneho poriadku a preukázateľne opakovane vyzvala účastníka konania na vyjadrenie k predmetu správneho konania a jeho podkladom, prípadne navrhnutiu dôkazov. Navrhovateľ sa počas celého správneho konania nijako nevyjadril, nekomunikoval žiadnou formou ani spôsobom, bol pasívny a ani nijako nespochybnil tvrdenia uvádzané v oznámení o jeho začatí. Vzhľadom na preukázanie porušenia predmetnej povinnosti a žiadne námietky a vyjadrenia účastníka konania, Rada nemala dôvod na prerušenie správneho konania a rozhodla o sankcii.

4.

Podľa § 492 ods. 1, 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti

tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. a v spojení s § 492 ods. 1 S.s.p. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č.: 873/SKO/2015, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní súdu dňa 26.10.2017 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 67 ods. 2 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. m/ uvedeného zákona.

Najvyšší súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci súdneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v opravnom prostriedku, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p., ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Konanie správneho súdu v plnej jurisdikcii (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p.) vyplýva z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorý zaručuje každému právo, aby súd rozhodol o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu, pričom štrasburská judikatúra za trestné považuje aj konania, ktoré možno označiť ako priestupky, iné správne delikty či disciplinárne delikty (napr. Maurer c. Rakúsko z 18. februára 1997, Bendenoun c. Francúzsko z 24. februára 1994). Napokon, priamo dikcia uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku umožňuje súdu modifikovať skutkový stav zistený správnym orgánom, ako aj sankciu ním uloženú účastníkovi správneho (a neskôr) súdneho konania.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd mal v danej veci preukázané, že Rada na svojom zasadnutí dňa 25.08.2015 prijala uznesenie o začatí správneho konania voči navrhovateľovi vo veci možného porušenia § 16 ods. 3 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že navrhovateľ v štatistike o odvysielanom programe televíznej programovej služby za 2. štvrťrok 2015, za mesiac apríl 2015 neuviedol podiel nových diel odvysielaných v rámci programovej služby JOJ, JOJ PLUS, WAU a RiK. Oznámenie o začatí správneho konania bolo navrhovateľovi ako účastníkovi správneho konania doručené dňa 14.09.2015, na základe čoho sa začalo správne konanie č. 873/SKO/2015. Navrhovateľ v uvedenom oznámení o začatí správneho konania bol súčasne vyzvaný, aby v lehote najneskôr do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 správneho poriadku zaslal svoje stanovisko, dňa 09.10.2015 mu bola doručená opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie, v ktorej mu bola na vyjadrenie určená lehota 5 dní odo dňa jej doručenia. Navrhovateľ na základe výzvy a poučení uvedeného v oznámení Rade vyjadrenie k veci nedoručil. Žalovaný správny orgán navrhovateľovi napadnutým rozhodnutím uložil sankciu podľa § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 67 ods. 2 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii vo výške 165,- eur za porušenie povinnosti ustanovenej v 16 ods. 3 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že nedoručil Rade štatistiku o odvysielanom programe televíznej programovej služby JOJ, JOJ PLUS, WAU a RiK vrátane vyhodnotenia podielu nových diel do 15 dní po skončení príslušného kalendárneho mesiaca, a to za mesiac apríl 2015. Podkladmi pre vydanie rozhodnutia boli údaje uvedené v štatistikách o odvysielanom programe televíznej programovej služby za mesiac apríl 2015 doručené Rade dňa 12.05.2015 listom č. 2163/2015 pre programovú službu JOJ, 2162/2015 pre programovú službu JOJ PLUS, 2160/2015 pre programovú službu WAU a 2161/2015 pre programovú službu RiK.

Navrhovateľ až v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady namietal nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia odporcu z dôvodu nesprávneho postupu Rady, keď Rade v zákonnej lehote doručil štatistiku o odvysielanom programe programových služieb, a až následne monitorovaním sa zistilo, že neobsahovala podiel nových diel, v ktorom prípade, mala Rada ho vyzvať v príslušnej lehote na zaslanie „novej“ štatistiky o odvysielanom programe televíznych programových služieb, vrátane vyhodnotenia podielu nových diel, ktoré by boli v požadovanom rozsahu a za tým účelom mala správne konanie prerušiť, považujúc postup Rady za šikanóznym, neprimerane formálnym a vybočujúcim zo základných zásad správneho konania a to najmä zo zásady súčinnosti a zásady zákonnosti.

Vychádzajúc zo skutkových zistení najvyšší súd zistil, že medzi účastníkmi v danej veci je sporná aplikácia ustanovenia § 16 ods. 3 písm. m/ zákona o vysielaní a retransmisii, keď navrhovateľ tvrdil, že svoju zákonnú povinnosť doručiť Rade v lehote štatistiku o odvysielanom programe programových služieb splnil a až následne monitorovaním sa zistilo, že neobsahovala podiel nových diel, poukazom, s použitím analógie legis vo vzťahu k porušeniu právnej povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z., na právny názor najvyššieho súdu vyslovený v rozsudku vo veci sp.zn. 3Sž/16/2014 a odporca trval na názore, že táto povinnosť vyplýva vysielateľovi priamo zo zákona a ak niektorý zo zákonom požadovaných údajov v štatistike o odvysielanom programe vysielateľ neuvedie, ide o porušovanie zákonného ustanovenia § 16 ods. 3 písm. m/, majú za to, že pokiaľ navrhovateľ poukazuje na rozsudok NS SR sp.zn. 3Sž/16/2014, jedná sa o ojedinelý výklad povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z., ktorý je v rozpore s predchádzajúcou početnou judikatúrou NS SR, napr. vo veciach sp.zn. 3Sž/59/2008, 5Sž/37/2011, 8Sž/15/2011, 6Sž/20/2013, ako aj, že prirovnávanie týchto dvoch zákonom stanovených povinností nemá pre toto konanie zásadný význam.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd zameril svoju pozornosť najmä na to, či pri aplikácii právnej normy ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. m/ zákona o vysielaní a retransmisii je prípustné postupovať v zmysle judikatúry najvyššieho súdu vo vzťahu k porušeniu právnej povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. l/ tohto zákona.

Podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodit' z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I.ÚS 10/98)“. (I.ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750, nález Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 22/06). Judikatúra ústavného súdu tiež kladie dôraz, že v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy s uplatňovaním princípu právnej istoty v právom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem; medzi ústavné princípy vlastné právnemu štátu patrí aj zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov, ako aj zásada primeranosti, resp. proporcionality (m. m. PL. ÚS 1/04).

Z citovaného článku 152 ods. 4 ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu, ako aj iné právnické subjekty realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

Zákonodarca zákonom č. 308/2000 Z.z. zveruje do právomoci Rade presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisii a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom § 4 ods. 1, 2 zákona č. 308/2000 Z.z.). Do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa zákona o vysielaní a retransmisii a podľa osobitných predpisov, ako aj ukladať sankcie vysielateľom za porušenie právnej povinnosti (§ 5 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z.).

Ústavný súd vo svojej judikatúre (nález sp.zn. III. ÚS 571/2015-47 zo dňa 12. apríla 2016) konštatuje, že vychádzajúc z čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru, z odporúčania Výboru ministrov Rady Európy č. R (91) pre členské štáty o správnych sankciách schváleného Výborom ministrov Rady Európy 13. februára 1991 (ďalej aj „odporúčanie o správnych sankciách“), ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre

ľudské práva [ďalej len „ESLP“; (napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976)], trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Je preto nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívnoprávna zodpovednosť, čo napokon vyplýva aj zo zásady č. 6 odporúčania o správnych sankciách, podľa ktorej je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie č. (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní. Nemožno pritom opomenúť, že hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd, a správny deliktami, za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi

Vychádzajú z uvedeného z hľadiska posudzovania zodpovednosti za spáchanie správneho deliktu a ukladania sankcie zaň je povinnosťou orgánu verejnej správy ako aj súdu v prieskumnej činnosti postupovať v súlade so trestnoprávnymi zásadami v zmysle analógia legis. Pokiaľ teda zákonodarca v právnej úprave ustanovenej v § 8 zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov definuje trestný čin ako protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak, je prípustné za správny delikt považovať len taký protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v zákone, na základe ktorého hmotnoprávneho predpisu orgán verejnej správy o porušení právnej povinnosti koná a rozhoduje.

Skutkové okolnosti v danom prípade potvrdzujú, že odporca napadnutým rozhodnutím sankcionuje navrhovateľa za porušenie právnej povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z.z. na tom skutkovom základe, že nedoručil Rade štatistiku o odvysielanom programe televíznej programovej služby JOJ, JOJ PLUS, WAU a Rik vrátane vyhodnotenia podielu nových diel do 15 dní po skončení príslušného kalendárneho mesiaca, a to za mesiac apríl 2015.

Podľa § 16 ods. 3, písm. m/ zákona č. 308/2000 Z.z. vysielateľ je povinný viesť štatistiku o odvysielanom programe televíznej programovej služby obsahujúcu vyhodnotenie podielov programových typov, podielu programov vo verejnom záujme, podielov programov s multimodálnym prístupom, podielu európskej produkcie a podielu programov európskej nezávislej produkcie vrátane vyhodnotenia podielu nových diel; štatistiku o programovej službe za kalendárny mesiac je vysielateľ povinný doručiť rade do 15 dní po skončení príslušného kalendárneho mesiaca okrem vysielateľa prostredníctvom internetu a vysielateľa s licenciou udelenou podľa tohto zákona na iné ako terestriálne vysielanie, ktorý je povinný doručiť štatistiku do 15 dní odo dňa doručenia žiadosti rady o túto štatistiku.

V uvedenej právnej norme zákonodarca ukladá vysielateľovi povinnosť viesť štatistiku, s určením jej obsahu, o odvysielanom programe televíznej programovej služby a súčasne mu ukladá povinnosť štatistiku o programovej službe za kalendárny mesiac doručiť Rade do 15 dní po skončení príslušného kalendárneho mesiaca. Táto povinnosť vysielateľovi vyplýva priamo zo zákona. Jej nespĺnením sa vysielateľ dopustí správneho deliktu. Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada je povinná vysielateľovi uložiť sankciu.

Podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. vysielateľ je povinný uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; záznam vysielania je vysielateľ povinný poskytnúť rade do 15 dní od doručenia žiadosti rady o poskytnutie tohto záznamu vysielania, na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencií po dohode s vysielateľom.

V uvedenej právnej norme zákonodarca ukladá vysielateľovi povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania počas zákonom stanovenej lehoty a povinnosť záznam vysielania poskytnúť Rade na základe jej žiadosti v lehote určenej zákonom.

Vychádzajúc zo skutkovej podstaty právnej normy ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. m/ a skutkovej

podstaty právnej normy ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. l/ uvedeného zákona treba vyvodiť záver, že zákonodarca v skutkových podstatách týchto právnych noriem ustanovuje rozdielne povinnosti pre vysielateľa.

Pokiaľ teda Rada v danom prípade navrhovateľa sankcionovala za porušenie právnej povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3, písm. m/ zákona č. 308/2000 Z.z., keď mala preukázať, že navrhovateľ ako vysielateľ si nespĺnil zákonnú povinnosť ustanovenú mu v uvedenej právnej norme, nie je možné nijak posudzovať zodpovednosť navrhovateľa ako vysielateľa podľa právnej úpravy ustanovujúcej porušenie právnej povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. l/ tohto zákona.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd vyhodnotil námietku navrhovateľa, ktorou namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že Rade doručil štatistiku o odvysielanom programe televíznej programovej služby JOJ, JOJ PLUS, WAU a RiK („programové služby“) vrátane vyhodnotenia podielu nových diel riadne a včas a až neskorším preskúmaním obsahu Rada zistila, že tieto nie sú úplné, za nedôvodnú. Skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu potvrdzujú, že navrhovateľ doručil Rade štatistiku o odvysielanom programe televíznej programovej služby za mesiac apríl 2015 bez vyhodnotenia podielu nových diel, teda skutkové zistenia potvrdzujú, že navrhovateľ ako vysielateľ si nespĺnil povinnosť, vyplývajúcu mu priamo zo zákona, doručiť Rade štatistiku o odvysielanom programe televíznej programovej služby obsahujúce zákonné náležitosti, čím porušil svoju povinnosť ukladanú mu zákonom o vysielení a retransmisii v ustanovení § 16 ods. 3 písm. m/.

Najvyšší súd nesúhlasil s argumentáciou navrhovateľa, ktorou použitím analógie legis, upriamiac pozornosť na judikatúru najvyššieho súdu - rozsudok najvyššieho súdu z 24.02.2015 sp.zn. 3SŽ/16/2014, dôvodil, že v danom prípade Rada ho mala vyzvať na doručenie podielu nových diel, a za tým účelom mala prerušiť konanie vo veci možného porušenia ust. § 16 ods. 3 písm. m/ zákona o vysielení.

Vychádzajúc z dôvodov uvedených vyššie najvyšší súd zdôrazňuje, že Rada sankcionovala navrhovateľa ako vysielateľa za porušenie právnej povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. m/ zákona o vysielení, a nie za porušenie jeho povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. l/ tohto zákona. Vzhľadom na rozdielnu právnu úpravu ukladanej povinnosti zákonodarcom v uvedených právnom normách, pre naplnenie skutkovej podstaty správneho deliktu porušením právnej povinnosti protiprávnym činom, je vždy rozhodujúce, aké protiprávne konanie zákonodarca v skutkovej podstate správneho deliktu považuje. Z uvedených dôvodov, pokiaľ zákonodarca v ustanovení § 16 ods. 3 písm. m/ ukladá povinnosť vysielateľovi viesť a Rade predložiť štatistiku o odvysielanom programe televíznej programovej služby obsahujúce zákonné náležitosti, nie je prípustné posudzovať protiprávne konanie vysielateľa podľa iného ustanovenia zákona o vysielení a retransmisii upravujúceho skutkovú podstatu iného správneho deliktu - § 16 ods. 3 písm. l/ tohto zákona. Z týchto dôvodov preto ani nebolo povinnosťou Rady po zistení, že navrhovateľ ako vysielateľ nepredložil štatistiku o odvysielanom programe televíznej programovej služby za mesiac apríl 2015 so všetkými zákonnými náležitosťami, ho vyzvať na predloženie - doloženie, chýbajúcej náležitosti - podiel nových diel. Súčasne najvyšší súd poukazuje na to, že zákonodarca nedáva na úvahu správny orgán, či uloží alebo neuloží sankciu vysielateľovi, ak zistí porušenie jeho právnej povinnosti, keď v právnej norme § 64 ods. 1 zákona o vysielení a retransmisii autoritatívne ustanovuje, že správny orgán za porušenie právnej povinnosti, uloženej týmto zákonom, uloží sankciu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odporcu a konania mu predchádzajúceho dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v predmetnej veci náležite postupoval v zmysle právnej úpravy ustanovenej v zákone o vysielení a retransmisii, vo veci si zadovážil dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, vo veci zistil skutočný stav veci, z ktorého vyvodil správny právny záver a skutkové a právne skutočnosti aj náležite odôvodnil v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu je súladné so zákonom.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho

orgánu podľa § 250q ods. 2 O.s.p. v spojení s § 492 ods. 1 S.s.p. potvrdil.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 a s § 492 ods. 1 S.s.p.. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože v konaní nemal úspech.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá v spojení s § 17 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.